

ADWENT

„Przygotujcie drogę Panu, prostujcie ścieżki dla Niego!” – Łk 3,4

Adwent (z łac. *adventus* – przyjście, przybycie) to okres w roku liturgicznym, który rozpoczyna się od I Nieszporów niedzieli po sobocie XXXIV tygodnia Okresu Zwykłego, a kończy przed I Nieszporami uroczystości Narodzenia Pańskiego w wieczór 24 grudnia. Trwa od 23 do 28 dni i obejmuje cztery kolejne niedziele przed 25 grudnia. **Stanowi pierwszy okres w każdym nowym roku liturgicznym.**

Adwent to czas radosnego oczekiwania na spotkanie z Panem i przygotowania się do niego przez pokutę i oczyszczenie. Dlatego Kościół zachęca do udziału w **rekolekcjach, przystąpienia do sakramentu pojednania i pokuty**. Adwent nie jest jednak w sensie ścisłym czasem pokuty, tak jak na przykład Wielki Post.

Podział Adwentu

Adwent składa się z dwóch odrębnych okresów:

- czasu, w którym kierujemy nasze serca ku oczekiwaniu powtórnego przyjścia Jezusa w chwale na końcu czasów (**okres od początku Adwentu do 16 grudnia włącznie**);
- czasu bezpośredniego przygotowania do uroczystości Narodzenia Pańskiego, w której wspominamy pierwsze przyjście Chrystusa na ziemię (**od 17 grudnia**).

Postacie Adwentu

Teksty liturgiczne Adwentu ukazują postacie Starego i Nowego Testamentu, przez których życie i działalność Bóg zapowiadał i przygotowywał świat na przyjście Jego Syna: **Maryję, Jana Chrzciciela, Izajasza**.

Księga Izajasza – tęsknota za wyczekiwany Mesjaszem.

Jan Chrzciciel – wzywanie do nawrócenia i przygotowanie na przyjście Jezusa.

Maryja – Zwiastowania, nawiedzenie św. Elżbiety.

Adwent – znaki szczególne

- Roratka – jest **symbolem Najświętszej Maryi Panny**, która niesie ludziom Chrystusa – **Prawdziwą Światłość**. Symbolizuje również chrześcijanina – воск kojarzony jest z ciałem, knot – z duszą, a płomień – ze światłem Ducha Świętego płonącego w duszy.

- Kolor fioletowy – ta barwa jest połączeniem błękitu i czerwieni, symboli duchowości i cielesności. **Wcielenie Chrystusa** to zjednoczenie tego, co Boskie i tego, co ludzkie. W III Niedzielę Adwentu – tzw. Niedzielę „Gaudete” wyjątkowo obowiązuje różowy kolor szat, wyrażający radość ze zbliżającego się Bożego Narodzenia.
- Wieniec adwentowy – światło świec przypomina o **radosnym oczekiwaniu na przyjście Zbawiciela**. Kształt kręgu symbolizuje wieczność Boga, który nie ma początku ani końca.

I Niedziela Adwentu – Świeca Proroka (Nadzieja)

II Niedziela Adwentu – Świeca Betlejem (Pokój)

III Niedziela Adwentu – Świeca Pasterzy (Radość)

IV Niedziela Adwentu – Świeca Aniołów (Miłość)

- Figurka Maryi – w wielu parafiach podczas rorat losowana jest figurka Maryi. Dziecko, które otrzyma figurkę, zabiera ją na jeden dzień do swojego domu. Ten zwyczaj ma za zadanie pomóc rodzinie w przygotowaniu się do świąt, w zjednoczeniu się wieczorem na wspólnej, rodzinnej modlitwie przy wizerunku Maryi.
- Lampion – przypomina nam sens przypowieści o roztropnych pannach, które z płonącymi lampami oczekiwały na przyjście Oblubieńca. Światło lampionu symbolizuje też Chrystusa, który przyszedł na świat by pokonać mroki ciemności.

III Niedziela Adwentu – Gaudete

III Niedziela Adwentu jest nazywana Niedzielą Różową lub – z łaciny – **Niedzielą GAUDETE**. Nazwa ta pochodzi od słów antyfony na wejście: „Gaudete in Domino”, czyli „Radujcie się w Panu”. Szaty liturgiczne mogą być – wyjątkowo – koloru różowego, a nie, jak w pozostałe niedziele Adwentu, fioletowe. **Teksty liturgii tej niedzieli przepelnione są radością z zapowiadanego przyjścia Chrystusa i z odkupienia, jakie przynosi.** Warto pamiętać, że oprócz Niedzieli Gaudete jest jeszcze tylko jedna okazja do używania szat liturgicznych koloru różowego – jest nią Niedziela – LAETARE – IV Niedziela Wielkiego Postu.

Wielkie Antyfony

W ostatnim tygodniu Adwentu, bezpośrednio przed Bożym Narodzeniem, w liturgii Nieszporów pojawiają się tzw. wielkie antyfony, czasami także zwane antyfonami „O”, jako

że każda z nich od tego wykrzyknika się zaczyna. Obecnie mamy ich siedem, chociaż w ciągu wieków liczba ta się zmieniała. Ktoś kiedyś porównał te antyfony do statków, napełnionych Bożymi obietnicami i zapowiedziami Mesjasza – bo każda z nich sięga do tekstów proroków Pierwszego Przymierza. Jednocześnie pokazują one rozwój historii zbawienia, od samych początków stworzenia.

17 grudnia – (O Sapientia) *O Mądrości, która wyszłaś z ust Najwyższego, Ty obejmujesz wszechświat od krańca do krańca i wszystkim rządzisz z mocą i słodyczą; przyjdź i naucz nas dróg roztropności.*

18 grudnia – *O Adonai, Wodzu Izraela, Tyś w krzaku gorejącym objawił się Mojżeszowi i na Synaju dałeś mu Prawo; przyjdź nas wyzwolić swym potężnym ramieniem.*

19 grudnia – (O Radix) *O Korzeniu Jessego, który się wznosisz jako znak dla narodów, przed Tobą zamilkną królowie, a ludy modlić się będą do Ciebie; przyjdź nas wyzwolić, już dłużej nie zwlekaj.*

20 grudnia – (O Clavis) *O Kluczu Dawida i Berło domu Izraela, Ty, który otwierasz, a nikt zamknąć nie zdoła, zamykasz, a nikt nie otworzy; przyjdź i wyprowadź z więzienia człowieka, pogrążonego w mroku i cieniu śmierci.*

21 grudnia – (O Oriens) *O Wschodzie, blasku Światła wiecznego i Słońce sprawiedliwości, przyjdź i oświeć siedzących w mroku i cieniu śmierci.*

22 grudnia – (O Rex) *O Królu narodów, przez nie upragniony; Kamieniu węgielny Kościoła, przyjdź i zbaw człowieka, którego utworzyłeś z prochu ziemi.*

23 grudnia – *O Emmanuelu, nasz Królu i Prawodawco, oczekiwany Zbawicielu narodów, przyjdź, aby nas zbawić, nasz Panie i Boże.*

ERO CRAS – JUTRO PRZYBEDE

- 1) „O Sapientia”, czyli „O Mądrości”,
- 2) „O Adonaj” – jedno z imion Pana Boga,
- 3) „O Radix” – „O Korzeniu” – o korzeniu Jessego, królu Dawida,
- 4) „O Clavis David” – „O Kluczu Dawida”,
- 5) „O Oriens” – „O Wschodzie”

6) „O Rex” – „O Królu”,

7) „O Emanuel” – Bóg z nami.

Kiedy odwrócimy pierwsze litery wyrazów po łacinie (czyli od 23 grudnia do 17 grudnia) – otrzymamy słowa: **ero cras – jutro przybędę.**

„Podobnie jest z drogą wiary każdego z nas. Napotykamy chwile światła, ale także szlaki, na których Bóg wydaje się nieobecny, Jego milczenie ciąży nam w sercu, a Jego wola nie jest zgodna z naszą wolą, z tym, czego byśmy chcieli. Lecz im bardziej otwieramy się na Boga, przyjmujemy dar wiary, w Nim pokładamy całkowicie naszą nadzieję – jak Abraham i Maryja – to tym bardziej Jego obecność sprawia, że stajemy się zdolni do przeżywania wszystkich sytuacji naszego życia w pokoju, pewni Jego wierności i Jego Miłości.” – Benedykt XVI, Przyjście Pana. Rozważania papieskie